

2

volume

MATERIALS

OF XI INTERNATIONAL
RESEARCH AND PRACTICE CONFERENCE

**PROCEEDINGS OF ACADEMIC
SCIENCE - 2015**

August 30 - September 7, 2015

**Economic science
Governance**

Science and Education Ltd
Sheffield
UK

2015

www.rusnauka.com • www.rusnauka.com • www.rusnauka.com • www.rusnauka.com • www.rusnauka.com • www.rusnauka.com

REGIONAL ECONOMY

Красикова О.В. Финансовые аспекты страховой деятельности Республики Марий Эл.....	45
Бокова Н.А. Динамические характеристики популяции Республики Татарстан.....	47
Мельников А.Е. Структурная модернизация экономики регионов	50
Хамитова С.М., Авдеев Ю.М., Мейкин М. Повышение экономического потенциала Вологодской области на примере создания дендропарка имени Николая Клюева.....	52

ECONOMIC THEORY

Осипов В.С. Территории опережающего развития – драйвер экономического развития.....	55
Пиль Э.А. Изменение ВВП при увеличивающихся, уменьшающихся и постоянных переменных	59
Сагитова А.Т. Особенности функционирования рынка труда в современных условиях экономики Республики Казахстан	62

STATE REGULATION OF ECONOMY

Проваленова Н.В. Становление рынка жилищно-коммунальных услуг России	67
Сулейманов Р.К. Проблемы развития совместных предприятий в Казахстане	70
Шепелєв С.С. Методологічні засади підвищення конкурентоспроможності галузі в світлі проекту закону України «про введення заборони (мораторію) на промисловий вилов водних живих ресурсів на деяких водоймах України».....	75
Головня О.М. Державні соціально-економічні програми як інструмент регулювання довгострокового розвитку.....	78

MACROECONOMICS

Волков Г.Ю. Потенциальные риски потери рыночных позиций в условиях санкционной политики.....	81
Колодійчук А.В. Диференціація поглядів на зміст категорії «Інформаційно-комунікаційні технології».....	85

Вороніна К.Ю. Роль
в політичному процесі

К.е.н., доцент Головня О.М.

Вінницький національний аграрний університет

ДЕРЖАВНІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ПРОГРАМИ ЯК ІНСТРУМЕНТ РЕГУЛЮВАННЯ ДОВГОСТРОКОВОГО РОЗВИТКУ

Важливим методом реалізації економічної політики є державні програми соціально-економічного розвитку та державні цільові програми, що виступають однією з форм макроекономічного регулювання.

Програмування – одна з форм регулювання економіки. Як форму державного регулювання економіки програмування використовують для здійснення істотних структурних змін в економіці і за недостатнього розвитку ринкових відносин. Програмування – процес орієнтації економіки з боку держави через регулярний і комплексний вплив на її структуру відповідно до варіанта соціально-економічного розвитку в рамках ринкового механізму.

Державні програми дозволяють форсувати розвиток пріоритетних галузей та підгалузей, окремих регіонів та залучати для цього додаткові інвестиції та ресурси. Державна програма соціально-економічного розвитку – система чітко визначених послідовних, взаємопов'язаних і взаємоузгоджених дій, спрямованих на реалізацію цілісної мети. Передумовою розробки таких програм є науково-практичне обґрунтування економічної та регуляторної політики держави.

Вирішення складних завдань стабілізації та ціленаправленого виводу України з кризового стану тісно пов'язано з методами реалізації державної економічної політики. Використання програмних методів дозволяє не лише передбачати майбутні явища в соціально-економічному розвитку країни але й у відповідності з наміченими орієнтирами ослабити негативні та посилити позитивні наслідки запланованих процесів.

Державні програми соціально-економічного розвитку можна класифікувати за різними характеристиками. Одна з класифікацій представлена на рис. 1.

Системний підхід в управлінні соціально-економічним розвитком передбачає використання програмно-цільового управління. Поняття «програмно-цільове управління» трактується в широкому змісті і як метод програмного втілення великих управлінських рішень, і як реалізація комплексного підходу при вирішенні великомасштабних соціально-економічних проблем.

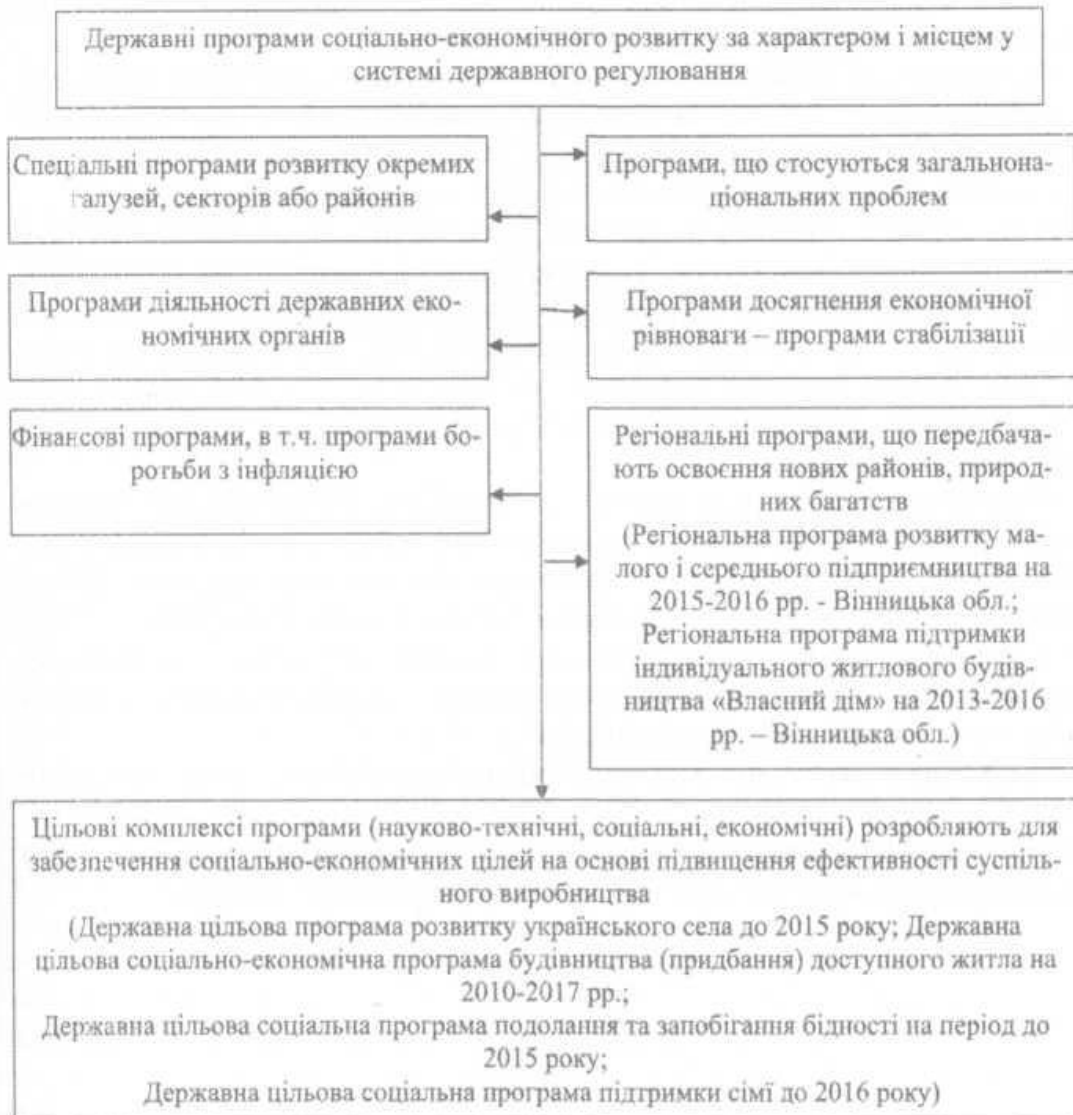

Рис. 1. Класифікація державних програм соціально-економічного розвитку за характером

Державні цільові програми – це інструмент державного регулювання, узгоджений за матеріальними та нематеріальними ресурсами, закріпленими особами, строками виконання, системою технічних, технологічних та організаційно-управлінських заходів, що забезпечують ефективне вирішення намічених цілей економічної політики.

Аналіз практики розробки і реалізації комплексних програм свідчить про наявність недоліків, які не дозволяють оптимально використовувати фінансовий, ресурсний та організаційний потенціали і сприяти залученню інвестицій та позабюджетних джерел фінансування. З метою оптимізації та економії бюджетних

коштів за постановою Кабінету Міністрів України у 2014 році дію вагової частки державних цільових програм достроково припинено.

Особливе місце займають державні цільові програми соціального характеру, які направлені на попередження і подолання негативних проявів ринкової економіки, охоплюють всю територію держави, мають довгостроковий період виконання і здійснюються центральними та місцевими органами виконавчої влади.

Існує декілька основних напрямлень функціонування зазначених програм. Залежно від типу фінансування, державні програми поділяються на страхові, тобто засновані на принципі соціального страхування і нестрахові. Серед страхових програм слід розрізняти програми, що фінансуються за рахунок перерозподілу доходів громадян (соціальне обслуговування та допомога) та програми, що сприяють економічній самостійності представників незахищених груп (захист соціальних прав).

Формування програм завжди пов'язано з необхідністю вирішення проблеми визначення оптимальних співвідношень між розмірами доходів, трансфертів і безкоштовних чи пільгових послуг для різних контингентів населення. Впровадження ринкового механізму передбачає побудову системи соціального захисту на принципах забезпечення за рахунок держави і з її допомогою мінімуму споживання благ і можливості збільшення ступеня власного захисту на основі добровільних поточних витрат на дані цілі.

За критерієм охоплення населення виділяються наступні види державних програм соціального характеру: універсальні – для всього населення чи значної його частини; категоріальні – для визначення соціальної чи демографічної групи громадян та сімей; адресні – для населення з низьким рівнем доходів.